

seme žlahtne vrste, katera ima skoraj nezabeljena boljši okus, nego marsikatera vrsta, dobro pripravljena kar poka med zobmi in je malo boljše od orehovega listja. Seme izbirati, tu ne štedimo za par novcev, kadar pa izvrstno vrsto dobimo, skrbimo si jo ohraniti! Žalibog se namreč v trgovini nahaja mnogo starega in pokvarjenega semena, s katerim ni drugo nego škoda časa in denarja. — Da je solata dolgo časa za užitek, treba jo sejati v raznih presledkih. Prvič kadar zemlja več hudo ne zmrzuje, drugič nekaj tednov pozneje in tako naprej, poslednja še lahko o kresu, katera dobro služi na jesen. Sploh se na razliki sadežev vrt ne more in ne sme ves na jedenkrat obdelati. Nekaterim sadežem se v spomladi muči, drugi pa ne morejo preje rasti, nego je zemlja dobro ogreta. Vsak pa zahteva vselej z nova prerahljano zemljo, da mu cime lažje poženejo. (Konec prih.)

Sejmi. Dne 21. marcija pri Sv. Barbari blizu Oplotnice, v Arvežu, Zibiki, v Studencih pri Mariboru, pri Sv. Barbari v Halozah, v Celju in Rogatecu. Dne 23. marcija v Imenem (za svinje). Dne 24. marcija na Bregu pri Ptujju (za svinje).

Dopisi.

Iz Gornje Savinjske doline. (Nemški pozovi.) «Ali smo že na Pruskem?» tako smo se povpraševali mladeniči, ko smo dobili za letošnji vojaški nabor pozovnice, na katerih ni niti jedne slovenske besede. Kedo še more reči, da Slovenci ne nazadujemo v narodnem oziru? Vsako leto nas bolj ponemčujejo. Odločno moramo reči, da kaj tako nečuvnega gornjesavinjski fantje nismo pričakovali. Med nami ni ne jednega Nemca, in vendar popolnoma nemške pozovnice! Gospodje pri okrajnem glavarstvu se pač zelo motijo, če mislijo, da smo tukaj sami trdi Nemci.

Za letos povemo tem gospodom le toliko, da imamo še dosti slovenske krvi pod svojo kožo; to naj si okrajno glavarstvo dobro zapiše za useša! Le škoda, da ni dovolj časa, da bi listke poslali nazaj in zahtevali slovenske. Toda tolaži nas upanje, da bode še drugo leto vojaški nabor; in takrat hočemo pokazati, da se z nami ni treba šaliti in nam pošiljati neumljivih pozovnic; kakor hitro jih prejmemo, «maršrale» bodo lepo nazaj, in odločno bomo zahtevali slovenske.

Kdo daje toliko izvrstnih vojakov našemu svetlemu cesarju, kakor ravno slovenski kmet? Zato pa tudi zahtevamo, da se ravna z nami kot Slovenci, da se nam dajo naše pravice, katere nam gredo po postavi! To za letos. Vse za vero, dom cesarja!

Fantje.

Z Remšnika. (Občinske volitve in Deutschmann.) Od nekdaj so Remšničani bili vrli narodnjaki in stali celo v tistih časih, ko je še nemškutarstvo v tem okraju pašalsko gospodarilo, vselej v narodnih vrstah kakor skala. Volitve v občinski odbor so bile navadno mirne; kajti tukaj smo vsakemu smeli brez pomisleka težavno butaro naložiti. Le jeden po sili Nemec je bil siten, a ta je veljavo izgubil. Od tiste dóbe pa, ko se je Deutschmann, rojen Marenberžan, na Remšniku naselil, ni več miru. Po vsej sili bi bil rad občinski predstojnik in tako zvonec nosil nemške kulture. Že pred leti je javno v gostilni govoril: Celi odbor z župnikom vred ni pet krajcarjev vreden. A takrat se je z mogočnim tajejem zatožbi odtegnil. Potem si je prizadeval ljudstvo zase pridobiti, ponavljajoč staro liberalno frazo: Taki ne sodijo v občinski odbor, kateri z gospodi držijo, le taki, ki učitelje in dukovnike čez ramo gledajo. Tudi si je brusil jezik radi snaženja šole, rekoč, da on vse to opravi veliko ceneje, da bo občinsko pisarijo sam prevzel in ne bo toliko stroškov itd.

Kmalu po volitvi odbornikov, pri koji sta dva močna pristaša na srečo odpadla, in spoznavši, da ne bo on izvoljen predstojnikom, je nekoč pri Bastlu razsajal, imenoval Remšničane «hekrljube» in «švindlarje». Tudi udje volilne komisije so mu bili «Schwindler», za kar se bo moral pri sodišču opravičiti. Pri volitvi predstojnika je ujel komaj dva glasa. Izvoljen je bil pa pošten narodnjak Peter Gregl, sedanjí Bastl, sin vrlega narodnjaka Aleša Gregl-a, gostilničarja pri cerkvi, kojega geslo je bilo ob času, ko je bil več let predstojnik: «Občina in cerkev skupaj napravi zbirališče kristjanov». Slava Remšničanom, ki niso marali za tujca, kateri jih je hotel novo modrosti učiti! Volili so Petra Gregl-a predstojnikom Jože Kralj, Aleš Koren, Blaž Koležnik, Jože Koležnik, Pongrac Petrus, Miha Milhberger, Janez Vezonik in Jurij Žmavc; za svetovalca pa Miha Milhberger-ja in Jožefa Kralja. Živeli, naši mozej!

Iz Oplotnice. (Kdo bo novi župan?) Dozdeva se, «hob ih mih», Pepetu Kos-u, da bo naslednik r. Kunaja, da bo postal župan oplotniški! Za njegovega županovanja bo bojda cesta do stare farne cerkve, kakor tudi do nove dobro nadelana — gladka bo, ko po mizi. Ako bi se pa vendar kaj blata napravilo, ga bo dal brz s ceste postrgati ter na kupe spraviti, se vé pred šolsko poslopje, kjer se bodo šolski otroci v blatu pogrezovali, kakor se je to godilo oni teden.

Pod prihodnjim (?) «mogočnim» županom, «hob ih mih» Pepetom Kosovim moral se bo sedanjí občinski pisar, Štefan Črešnjar, prej ko prej umakniti, ter svojo službo Kosovemu sinu, «meine Pepi» prepustiti. Pri učiteljstvu se bo tudi marsikaj pod «umnim» vladarstvom «hob ih mih» Kosovim spremenilo. Slovencem sovražen Slovenec Malenšek bo «hočeš, nočeš, moraš» v pokoj, a na njegovo mesto prišel bo, «hob ih mih», Pepi Kosov zet, Slovencem nasproten Pirh. Naj bi se vse to v kratkem zgodilo, prav srčno želi i «hob i mih» Pepi Kosova «druga polovička», govoreč kaj rada: «Zdaj bo pa tak naš tatek «purgarmajster», — saj mu se pa tudi najbolj šika».

Iz Celoveca. (Šolska debata v tukajšnjem deželnem zboru.) Povodom sklepanja o šolskem fondu (zalogu) je bila dne 5. febr. v tukajšnjem deželnem zboru kaj zanimiva razprava o šolstvu na Koroškem. Prvi je govoril posl. Ghona o šolskih kuhinjah za uboge otroke, ki morajo čakati na popoldanski pouk, ter nasvetuje, naj skrbé za takšne zavode dotični okrajni šolski sveti. Deželni predsednik pl. Fraydenegg omeni, da je ta nasvet, katerega je predgovornik že poprej v neki seji predlagal, takoj predložil deželnemu šolskemu svetu, in da je slednji že ukrenil potrebno. Nato razpravlja o šolstvu zelo temeljito in obširno slov. posl. Grafenauer, trdeč, da se mora sedanja šola popolnoma preustrojiti; sedanja šola namreč ne doseže svojega namena, ker ne stoji na podlagi pravega duha; otroci se vzgojujejo v nevarnem liberalnem in v novejšem času naravnost v socijalno demokratiškem duhu. Zato je treba šole preustrojiti na podlagi krščanstva. Vera je največja humaniteta, in le v taki humaniteti se morejo ljudje v resnici vzgojevati. Vera je potrebna, je postava božja, vodilo, po katerem se mora človeštvo ravnati. Dokazuje iz zgodovine, kako srečno je bilo ljudstvo, dokler je verovalo; kakšna beda pa vlada dandanašnji povsod vzlic mnogim šolam, ker so ravno brezverske. Vihar, ki preti uničiti sedanjo človeško družbo, je edino možno pomiriti le s tem, da se v šolo uvede versko-nravní pouk. Pravico in vero ljudstvu, Judom pa slovo! Govornik utemeljuje nadalje šestletno šolo, kateri naj sledi štiriletna nedeljska šola.

Nato govori govornik zelo izvrstno o jezikovni izobrazbi. Ne zahteva se odprava nemškega jezika iz šol v slovenskih krajih, temveč najpreje izobrazba v materinščini, potem šele na podlagi materinega jezika pouk

v nemščini. V sedanjih šolah se ne naučijo otroci nemščine, kakor bi to zahtevale dejanske razmere za Koroško, temveč nauče se le nekaj na pamet, ker pouka ne umejo. Dobro zavrne krivo mnenje, češ, slovenski otroci že itak z doma znajo slovenski jezik, s tem, da istotako znajo tudi nemški svoj jezik z doma; potemtakem so za Nemce šole nepotrebne! Toda šole imamo zato, da se v njih naučimo pismenega jezika. Slovenci zahtevamo, da se naši otroci učijo najprej v slovenskem pismenem jeziku, da ga dobro umejo, potem bo tudi pouk v nemščini uspešnejši. Krivice se delajo otrokom, da so se odkazale slovenščini zadnje ure v učnem redu, da nimajo otroci več veselja za pouk, ker je duh že utrujen. Na tak način je ljudstvo primorano gospodarski, nravno in narodno propadati. Zares se moramo prašati, smo li v Avstriji ali na Turskem?

Predbaciva se nam, da ni slovenskih učiteljev. Kedo je temu kriv? Nihče drugi, kakor učiteljišče, kjer se ne goji zadostno slovenščina, in se učiteljski kandidati navadno ponemčujejo; če se pa še kateri čuti Slovenca, se pa ne upa tega očitno pokazati vsled neaklonjenosti od zgoraj. Učitelji se ne smejo pošiljati med ljudstvo kot odtujajoč živelj in kot orožje za gotove namene, temveč da vršijo častno svoj pravi poklic v verskem in narodnem oziru. Uzrok brezbožnega učiteljstva je iskati v učiteljišču, kjer se poučuje v Dites-ovem in Darwin-ovem duhu, ki je strup za človeško družbo. —

Kako hinavsko pa znajo nemški nacionalci zavijati, to nam spričujejo besede posl. Ghona (ki je menda čez noč postal iz Savla Pavel), ki se doslovno glasijo: »Poslanec Grafenauer je rekel, da imamo vero za osebno stvar; to ni res, mi smatramo vero za odgojo potrebno, kot stvar za ljudstvo. Mi zahtevamo versko odgojo« (to priča verski pouk na realki!), »mi hočemo imeti svoje otroke verne in nravne, hočemo, da se učijo moliti, hočemo, da Boga molijo; ne poznamo nič žalostnejšega in nič nesrečnejšega, kot človeka, ki se ni učil Boga moliti. Duhovniki naj gledajo, da zavlada v šoli boljša verska odgoja; mi ne moremo k temu nič drugega pomagati, kakor dovoliti sredstva (?); kadar se gre za verske stvari, smo gotovo zmerom zraven« (da proti glasujete!). Nadalje prav nesrečno zavrača posl. Grafenauer-ja, češ, da ljudstvo ne zahteva nikjer šolske preustrojitve v verskem in narodnem oziru, temveč da so to le želje takozvanih ljudskih voditeljev, in pravi, da je ljudstvo popolnoma zadovoljno (?) s sedanjo šolo.

Milost. knez oškof pravi, da so besede predgovornikove zelo lepe, a tega predgovornik ni povedal, kakšne težkoče delajo duhovniku posvetni učitelji, ki s svojim brezverskim ukom podirajo, kar pozida kateket. V sedanjí šoli najboljši duhovnik ne more nič opraviti. Gledé jezikovne naobrazbe se strinja s posl. Grafenauer-jem. Posl. Lemiš pravi, da se nacionalci ne bojujejo zoper vero, ampak zoper slabe služabnike božje. Kdo mu to verjame? Deželni šolski nadzornik dr. Palla hvali uspeh na dvojezičnih šolah in dotične učitelje. (Jih še pač premalo pozna!) Pravi, da vlada ne more zadostno ustrezati slovenskim zahtevam radi pomanjkanja slovenskih učiteljev; tolaži Slovence, da se v ta namen kmalu ukrene potrebno na učiteljišču. Piškavo pa zavrača trditev, da se na učiteljišču goji brezverstvo, in trdi, da se sam trudi, da so učitelji verni. Ne more pa se sprijazniti s šestletno in sledečo štiriletno šolo, o kateri slednji trdi, da ni nič vredna in da je ljudstvo samo noče. Milost. knez oškof še naposled odgovarja Lemišu, ki je očital duhovnikom, da ne storijo v šoli svoje dolžnosti, da ustreza kolikor le mogoče šolskim zahtevam; da pa to ni povsod mogoče, krivo je pomanjkanje dušnih pastirjev. Nato se je razprava končala.

Iz Vojnika pri Celju. (Kdo ima teško sapo?) Veste, kdo? Naš nemški župan M. Stallner. On je ves vnet za na-

predek tukajšnje nemščine, pa le pravih Nemcev mu manjka. Zato jih je pa treba napraviti. Tak narejen Nemec je Zottl, kateremu je blizu Žalca tekla slov. zibelka. Od samih slov. kmetov in delavcev živi v svoji štaci, pa on hoče biti s Stallnerjem in še nekaterimi drugimi steber prisiljenega nemštva.

Ti ljudje vedno trobijo: »Nemščina, nemščina, o sladka beseda!« Sirote, vi ste podobni sraki, ki se je nališpala s pavovim perjem. Vsi, kateri bodo hodili s Stallnerjem in s Zottlno in z njunimi pristaši, bodo neke spačene zmote. Nemci bi radi bili, pa niso. Njihov »kuheltajč« jih ne more preroditi. Slovenci se bomo pa takih spačkov tudi ogibali, ker mi le čislamo take ljudi, ki se materinščine ne sramujejo.

Da bi nemštvo spravili na noge, so si Stallnerjevi pristaši ustanovili nemško šolo. Zakaj pa jim bo? Nemških otrok v trgu ni. »No, če nemških ni, homo pa slovenske otroke v njo lovili in imeli tako izvrstno fabriko za Nemce«, si misli nemškutar. Nekateri pošteni tržani in tudi kmeti so šli na limanice. Pa mnogo jih je že spoznalo, da nemška šola za slovenskega otroka ni. V nemški šoli se mladina več razposajenosti, kakor kaj dobrega nauči. »Lumparije« se otroci med seboj naučijo; kako »lepe v srce segajoče« nauke šolarjem nemški učitelj daje, tega slovenski šolar ne razume!

A Stallner je ponosen na tako nemško šolo s slovenskimi otroki. In ko so se poleti »nemški« šolarji olišpali z nemškimi znamenji, da bi obhajali šolsko veselico, kako je veselja poskakovalo srce Stallnerjevo! Pa glejte, veselje se mu v žalost spremeni! Šolski ogleda, č. g. A. Vodusek, župnik vojniški, opozori zbrane otroke, da ne smejo nositi takih znamenj. Zdaj prihiti Stallner nad njega, da bi se za nemško mladino poskusil. Stallner se je tako vedel, da bi ga bil šolski ogleda lahko tožil. Pa mislil si je, boljše, da potrpi krivico.

Ali ravno ta dogodek porabijo nemčurji, da bi škodovali gosp. župniku. V občinski hiši napravijo zapisnik, kako se je vse vršilo. Potem pa trobijo s tem neresnično sestavljenim zapisnikom po vseh nemških časopisih, kaka krivica se godi tukajšnjemu nemčurstvu in pa nemškemu Stallnerju.

Stallner tudi toži gosp. župnika pri sodnji, akoravno bi se nasprotno bilo lahko zgodilo z mnogo večjo pravico. Sodnijska obravnava je pokazala, da bi bil Stallner obsojen, ako bi ga bil gosp. župnik tožil. Gosp. župnik je bil pri sodnji oproščen in za popolno nedolžnega spoznan. Zdaj vemo, na kateri strani je resnica. Ta stvar pa, da Stallner pri tej tožbi tako obsedi, ga nezmerno jezi. V minolem deželnem zboru je več kaj povedal zoper vojniške Slovence. Pa mi vemo, kaj ga tišči, zakaj tako teško diha. Zgubljena tožba mu dela teško sapo. O ti uboga sirota!

Iz Savinjske doline. (Proč s samonemškimi napismi!) Na svojem zadnjem potovanju po Savinjski dolini sem zapazil v svoje največje veselje, da narod napreduje od dne do dne. Ni je človeške nasebine, kjer bi se ne čital ta ali oni slovenski časopis; a radostno mi je priznati, da ga ni kraja, kjer bi se »Slov. Gospodar« čital tako pozorno, kakor ravno v Savinjski dolini.

Lahko si torej tolmačim, zakaj se ljudstvo s tako vstrajnostjo brani nasilstva severnih sosedov. Posebno pa je razjarjeno, ako se kak narodnjak izneveri majki Slavi, da tem potem misli lažje si polniti svojo mošnjico. — Tako na pr. sem videl v Št. Pavlu pri Boljski samo slovenske napise, izvzemši le napis tvrdke »Franz Pikel — Gemischtwaarenhandlung«! Mož je rojen Savinjecan, Grižan. Zakaj se ponaša z nemškim napisom?

Narodnjaki, bodite previdni, da si ne zredite nasprotnika na domačih tleh! Saj imate v Št. Pavlu slovenske trgovce, kakor na pr. gg. Zanierja in Toneta Kocuvan-a, ki se ne sramujeta svojega jezika. Tamkaj dobite tudi užigalice družbe sv. Cirila in Metoda, katerih dandanes najdeš v vsakej pošteni

slovenskej trgovini. Ne zabite, da kjer se na naših tleh blesti samonemški napis, ondi biva naš hud političen nasprotnik!

Iz Kozjega. (Naši nemški gospodje) so čudni ljudje. Že večkrat je bilo poročano v »Slov. Gospodar«, kako izborno se znajo vesti. Dva ponemčena »brkuča« sta se pred nekoliko dnevi zelo jeze penila, gredé mimo gostilne g. Gučeka, ter zagovarjala neko očitno laž. Ne bodem na dolgo in široko navajal vsega, kar sta blebetala, samo vprašam, ali sta se ga bila toliko nalezla, da ne vesta, da je bil kdo ven pahnjen iz Pirhove gostilne pri tistem »balu«? Ako je bil, zakaj se penita? Ako pa ni bilo nobenega nereda, pa bodita še bolj ponosna Nemca, kakor sta bila do sedaj! Vprašam tudi, kaj vama je na poti naše »Gospodarsko bralno društvo« in ona dva odbornika, katera dolžita, da nemir v Kozjem delata? Ali tukaj se pa opečeta! Kar se tiče našega društva in gg. Frančiška in Adolfa, le lepo tiho zase ohranita ter si dobro v spomin utisnita stari slovenski pregovor, ki veli: »Pometaj prej pred svojim pragom, potem se le pred drugim!« Omenjam vama tudi, da vi po sili Nemci nas ne bodete »komandirali«, ker pravite, da smo »lesevereinerji verukt«. Ali vi »prusaki«, pri miru nas le pustite — zemlja je naša, rod je naš; rojaki, na noge torej!

»Kajti orjaška je Slovenca moč,
če drznim prstom se sovrag dotika
Svetinj mu narodnih — zakladov svetih,
Ohranjenih po slavnih mu očetih«.

Iz Frankolovega. (Bralno društvo) priredilo je v nedeljo, dne 13. febr. društveno veselico. Društveni predsednik, g. Zupančič, pozdravil je došle društvenike in nedruštvenike ter predstavil potovalnega učitelja g. Ivana Belé-ta, kateri je precej obširno govoril o nasadih ameriških trt. Posebno je naglašal, kako je pripravljati zemljišče in kako okoreniniti trte. Potovalnemu učitelju g. Iv. Belé-tu se izreka tem potom prisrčna zahvala.

S posebnim veseljem in v spodbujajo drugim omeniti moram gospodičini iz Čadrama in Tepine in častitega gosta iz Žalca. Pri Slovencih je to že stara navada, da daljni pridejo, bližnji pa ostanejo doma. Mlademu društvu je treba postaviti trdna tla. Navduševati je treba narod za omiko in napredek, zatorej nam je potrebno složnega delovanja. Mlado društvo nam je pokazalo, da ima zdravo vodstvo, da je na pravi podlagi, ter da v vsakem slučaju spodbuja k neumornemu delovanju. Posebno razveselile so kmete, katerih je bilo tudi mnog. iz sosedne črešnjske fare, gledališke predstave. Mladi igralci so pokazali spretnost, za kar so tudi želi od občinstva obilo pohvale.

Da si je društvo s to prireditvijo res pridobilo pri kmetu mnogo neizbrisljivih spominov, omenim samo to, da se vsak dan sliši občna želja, društvo naj priredi kmalu kaj enacega. S tacimi lastnostmi obdarjeno društvo ne pojde v nič, ne bode ga razdejal vihar, ampak po vsakem navalu bode nastopilo še jače na pozorišče.

Razne stvari.

Domače.

(Škofovsko posvetovanje.) Mil. knezoškof Mihael so se v ponedeljek popoldne odpeljali na Dunaj, kjer se je v torek, dne 15. marca začelo posvetovanje avstrijskih škofov pod predsedstvom praškega kardinala Schönborna, ki bo trajalo več dni.

(Želja cesarjeva.) Uradna »Wiener Abendpost« piše, da je želja Nj. veličanstva presvetlega cesarja ta, da bi se njihov jubilej ne proslavljal s hrupnimi slavnostmi, ampak s čini ljubezni do svojega bližnjega.

(V Črešnjevcu) pri Slov. Bistrici je bil od dne 23. februarja do 3. marca svet misijon, ki so ga vodili č. gg. lazaristi Ad. Pogorelec, Jožef Ferjančič in Fran Kitak od Sv. Jožefa pri Celju. Udeležba je bila veli-

kanska, ker še v tej župniji nikoli ni bilo take pobožnosti.

(Deželni šolski nadzornik.) g. Linhart, si te dni ogleduje učiteljske in ljudske šole v Mariboru. Pajdaši se že zopet z ravnateljem Frisch-em in Kordonom, pristašem Wolfovim. Kadar pa g. Linhart o južnostajarskih učiteljih na višje mesto poroča, tedaj ima bojda samo dve meri: Nemce in nemškutarje čez mero hvali, Slovence pa skoro vse vprek graja.

(Ptujsko mesto) je v nedeljo zvečer bilo razsvetljeno. Mestni očetje so to sklenili v spomin 157. rojstnega dne pokojnega cesarja Jožefa II. Slavili so pa tudi, dasi tega niso na glas povedali, punt, ki je pred 50 leti ravno ta dan izbruhnil na Dunaju. Vsled tega so se nekateri nemški fakini tudi tisti večer po Ptujju precej po puntarsko obnašali. Kjer je v glavi tema, ondi treba večkrat prizigati!

(Nekaj o celjski policiji.) Ta policija mora imeti res čudne predpise! Slovenske fante, prišedše k vojaškemu naboru, je pridno zapirala, ako je le količkaj kateri zavriskal, pač le iz samega veselja, da je postal vojak; a kedar se sredi noči po mestu razlega krič, vpitje in rjojenje pijanih »heilbruderjev«, njihove izzivajoče in zaleče besede vsega, kar ni pruskega, — da niti spati ni mogoče, kje je neki tedaj ta »vrla« policija? No tedaj pač naša policija — spi, ali bolje rečeno, njena delavnost. Skrajni čas je že, da bi se ideja o državni policiji kmalu vresničila, ker dokler bode policija le pod mestnimi nadzorstvi, ne bo se ta zadeva na bolje obrnila.

(V Celju je umrl) dne 11. marca po kratki bolezni trgovec Franc Janesch. — Ranji se žal, v javnosti nikoli ni kazal narodnjaka — kdo ve iz katerega uzroka — a bil je drugače mož mirnega značaja.

(Nesreča.) Dne 8. marca se je ponesrečil v cinkovi tovarni pri Celju delavec Martin Peček, iz Pečovnika. Potegnil ga je stroj vaze ter ga strašno zmečkal. Nesrečnež je še zahteval sam spovednika. Prenesli so ga v bolnico, kjer je še le po večdnevnom mučnem trpljenju izdihnil. Pač žalostna smrt!

(Za teharsko občinsko volitev) se zanimajo menda na priprošnje storovskih Nemcev tudi celjski demokraci. No, Teharčani, kolikor jih poznamo, so pač že preveč narodno zavedni, da bi se dali takim brezvestnim ljudem za nos voditi. To najnovejše pajdašenje naših nemških nasprotnikov dokazuje nam, da Nemcem nobena pomoč ni presramotna v dosego njihovega namena: zatiranja Slovencev!

(Samo mor.) Pred tednom se je obesil v neki kapelici 42letni zidar Tement iz Orehove vasi pri Račah ter zapustil v veliki revščini 6 otročičev. Nesrečnežu se je pamet zmešala najbrž vsled žganjepitja.

(Slovenska zmaga.) Danes teden so Slovenci pri občinskih volitvah v Bergenthalu blizu Lembaha zopet sijajno zmagali v vseh treh razredih. Lembaski in ruški Slovenci so stali ko skala trdno; zastoj sta se trudila dr. Otmar Reiser in baron Rosmanit, južnostajarski Rokitansky. Živeli Slovenci!

(Gospodarski pouki.) Ta teden je potovalni učitelj g. Bele prav dobro poučeval o sadjereji v slovenjgraškem okraju in sicer v Doliču, v Šmartnu, Podgorju in v Št. Janu. Škoda, da se je to prej premalo naznanilo! Naj bi kmetijska družba ali g. Bele sam naznanil občinam ali gg. župnikom, kedaj da gotovo pride, da se ljudem pove!

(Na Teharjih) pri Celju se Slovenci kaj krepko pripravljajo na obč. volitve. Preteklo nedeljo je bil volilni shod pri g. Štiglicu. Zgago so delali sicer socialisti, med njim tudi sinova dveh cerkvenih ključarjev, vendar shoda niso mogli razgnati. Naši govorniki, zlasti dva gospoda iz Celja, so navduševali Slovence. Prihodnjo nedeljo ob 4. popoldne bode pa volilni shod pri g. Pečnjaku. Slovenski postenjaki, pridite vsi!

(V Celju) bodo volili v okrajne osebno-dohodninske cenilne komisije za politični okraj